

større Udstrækning, da jeg maa indrømme, at Sandsynligheden for, at den ene af Parterne vil kunne overbevise den anden, er ganske særlig ringe. — Jeg skal til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) bemærke, at naar han udtalte som en almindelig Betragtning — og denne almindelige Betragtning er gaaet igen hos de fleste af de følgende Talere, som have udtalt sig fra samme Standpunkt som han — at Nedtættelse af Bestyttelsen i Reglen vil berøve Arbejderne det Plus, som de nu have ud over, hvad vore Nabolandes Arbejds løn nu er, kan jeg paa ingen Maade anerkende Rigtigheden af denne Betragtning. Jeg synes, ærede Medlemmer have været tilbøjelige til at tage denne Sag alt for mekanisk. Man maa erindre, at det ikke er Bestyttelsen, som bestemmer Arbejds lønnen; men Bestyttelsen kan i visse Tilfælde bestemme, om en Industri kan være i et Land eller ikke. De Industrier, der ere mindre naturlige for Landet, maa ophøre, hvis Bestyttelsen tages fra dem; men Arbejds lønnens Højde afgøres ikke af Bestyttelsen, i alt Fald er der herved mange andre Momenter af meget større Betydning end den. Naar en Industri vil blive ved at eksistere her i Landet, maa den sandelig betale en Arbejds løn, som svarer til Arbejds lønnens øvrige Niveau i Landet. Det kan ikke nytte, at Papirfabrikkerne komme og sige: nu ere vi, da vi ikke kunne undvære Bestyttelsen, nødte til at reducere vor Arbejds løn. Det kunne Papirfabrikkerne ganske simpelthen ikke sige, for saa saa de ikke nogen ordentlig Arbejds stand. Den Slags Ting bestemmes indbyrdes af mange forskellige Forhold, og Bestyttelsen er som sagt her ingenlunde det afgørende. En anden Bemærkning gjorde det ærede Medlem om Arbejdertallets Indskrænkning, og en lignende Bemærkning fremkom fra den højtærede Finansminister. Det forekommer mig, at man er alt for tilbøjelig til at ræsonnere saaledes: naar visse Industrier blive nødte til at indskrænke deres Virksomhed, eller naar de for Landet mest unaturlige Industrier blive nødte til at ophøre, saa vil det betyde, at Landet kan ernære saa meget færre Arbejdere, saa bliver der saa mange flere arbejdsløse Personer i Landet, og disse Personer maa saa udvandre. Denne Betragtning forekommer mig urigtig, og jeg synes, at man blot med det Materiale, Løbskommissionens Arbejde giver os, kan bevise dens Urigtighed. Lad os tage et enkelt Eksempel blandt mange. Lad os tage det indenlandske Skibsbyggeri. Det forekommer mig, at det her er lykkedes Kommissionen til Evidens at bevise, at det

danste Skibsbyggeri er blevet paa en højt uretfærdig og taabelig Maade hemmet i Konkurrencen med Udlandet derved, at man til Skade for Forbrugerne og til Skade for Alverden her har begunstiget Udlandets Indførsel med indtil 3 Procent. Hvad vil der nu ske, naar den omregulerede Løbslov tager en saadan Urimelighed bort? Der vil ske det, at vort Skibsbyggeri, der selv under saa fortvilede Forhold med Held kunde konkurrere med Udlandet, og som er saa naturligt et Erhverv for vort Land, nu vil kunne udvikle sig yderligere og vil kunne beskæftige maaste 1 til 2 Tusind Arbejdere flere. Det er jo ikke smaa Tal, man her regner med, og jeg tror ikke, at det er nogen sagnvinkl Berregning. Saaledes kan det ogsaa gaa i andre Forhold, hvor det lykkes at befri Industrien for de urimelige Byrder, Løbsloven har lagt paa den; denne Industri vil saa kunne beskæftige saa mange flere Arbejdere, saaledes at derved rimeligvis rigeligt vil kunne opvejes Indskrænkningen i Antallet af de Arbejdere, som ere beskæftigede i saadanne Industrier, som ere unaturlige for vort Land. Jeg indrømmer, at en saadan Omflytning sker ikke uden store Rivninger. Man kan saaledes ikke uden videre sige til en Tæsttilarbejder, at han nu skal søge Arbejde ved Skibsbyggeri, men det er dog saadanne Omflytninger, der foregaa, hver Gang man ændrer en Løbslov, og som ikke behøve at føre Samfundet til Undergang, men som derimod kunne føre det til større Blomstring, idet det hele bliver indrettet paa en naturligere Maade. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds lagde mig ved en Misforstaaelse en Udtalelse i Munden, som jeg ikke har brugt. Jeg har ikke udtalt, at jeg ansaa det for uheldigt, at Regeringen har behudet Forelæggelsen af en Række andre Skattelove sammen med dette Forslag. Det ærede Medlem har opfattet det saaledes, men det var ikke min Mening. Min Mening er, at jeg anser det for uheldigt, hvad jeg ogsaa udtalte, at Regeringen har indrettet sin Finansplan saaledes, at den giver 3 Millioners Merindtægt for Statskassen, som jeg ikke indser, at Statskassen for Øjeblikket har nogen Brug for, men derimod anser jeg det for heldigt, at Regeringen sammen med Lovforslagene om en Reform af den indirekte Beskatning tillige har behudet Lovforslag om en Reform af den direkte Beskatning. Uden at komme ind paa Enkelthederne — bl. a. af den gode Grund, at jeg ikke kender dem — vil jeg dog bemærke, at saa vidt jeg kan bedømme disse behudede Forslag efter de Antydninger, den højtærede Finansminister gav, da han